

Dažniausiai charakterio savybes daliname į dvi kategorijas: teigiamas ir neigiamas. Nesunku nuspėti, kuriai iš jų priskiriami tokie bruožai kaip geranoriškumas ar nuožmumas. Tačiau kaip vertintume tokią savybę kaip užsispyrimas? Greičiausiai, tai priklauso nuo to, ko siekiame. Jei mūsų elgesys daro žalą aplinkiniams arba mums patiems ir kažkas bando mus įtikinti taip nebesielgti, mūsų užsispyrimas tik dar labiau viską komplikuos. Kita vertus, jei užsispyrėme tobulėti – dvasiškai, fiziškai ar morališkai – sveikas užsispyrimas neleis mums nukrypti nuo pasirinkto kelio, nepaisant besikeičiančių aplinkybių. Kitaip tariant, galima būti užsispyrusiam blogam arba geram.

Egipto valdovas, kaip matome, yra užsispyręs blogam. Prieš tai žlugę du jo planai sunaikinti izraelitus nei kiek nepaveikia jo apsisprendimo toliau siekti šio tikslo. Šįsyk faraono sumanymas kur kas brutalesnis už ankstesnius. Daugiau nebepasitikėdamas savo pavaldiniais izraelitais, jis įsako patiems egiptiečiams atlikti visą „purviną darbą“ - mesti į upę hebrajams gimusius berniukus (Iš 1,22).

Akivaizdu, jog šis valdovas nesijaučia saistomas jokių moralės normų. Ir nieko nuostabaus, juk, anot to laikmečio egiptiečių supratimo, faraonas savyje įkūnijo dievybę. Kas gali jam nurodinėti, kaip elgtis? Faraono beribis įžūlumas ypač pastebimas jau kiek vėliau, kuomet į Mozės prašymą išleisti izraelitus iš Egipto, jis taip atsiliepia apie jų Dievą: Kas gi tas Viešpats, kad aš turėčiau

jam paklusti ir leisti Izraeliui eiti? Nei aš pažįstu tą Viešpatį, nei leisiu Izraeliui eiti! (Iš ėjimo

5,2). Jo elgesys izraelio kūdikių atžvilgiu yra tokio įžūlaus požiūrio vaisius. Žinant šio valdovo galybę, tragedija atrodo neišvengiama. Tačiau ir vėl Viešpats parodo kieno žodis yra paskutinis.

Visas mūsų nagrinėjamas atpasakojimas persmelktas ironijos. Kaip vieną iš ironijos apibrėžimų, Tarptautinių žodžių žodynas pateikia tokį teiginį: „Komiškumo forma – estetiškas vertinimas, kuriam būdinga tyčinis prieštaravimas tarp to, kas vaizduojama, tiesioginės reikšmės ir tikrosios prasmės“. Ar kada nors susimąstėme apie tai, jog Tas, kuris žmogui davė humoro jausmą, ir pats jo nestokoja?

O ironijos šioje istorijoje išties daug. Pirma, Mozės motina paklūsta faraonui. Tačiau kaip ji tai daro?! Kūdikis paliekamas Nilo upėje, kaip kad faraono įsakyta, bet tik po to, kai motina pasirūpina vaikelio saugumu – jis įdedamas į pintinę, kruopščiai apglaistyta bitumu bei derva (patikima apsauga nuo vandens). Nors ir saugoję vaiką tris mėnesius, dabar tėvai priversti tai daryti paties kūdikio labui. Tie, kurie augina ar augino vaikus, žino, kaip, laikui bėgant, sustiprėja vaikelio balsas. Kūdikio rėkimas, ypač naktimis, greitai informuoja kaimynus apie jo atsiradimą šiame pasaulyje. Kur ir kaip būtų galima paslėpti šį vaikelį? Aplink knibžda faraono policija ir ji bet kada gali užsukti į šiuos namus. Kur gali būti saugiau, jei ne pačioje upėje, kuri, anot Egipto valdovo, turėjo tapti kūdikių kapavieta? Tačiau, ironiška, ši mirties vieta tampa vaikelio išsigelbėjimo vieta.

Antra, kūdikį aptinka ne kas kitas, o paties faraono duktė. Ne, tai nebuvo suplanuota. Mūsų nagrinėjamame tekste nėra nė menkiausios užtuominos apie kūdikio tėvų išankstinį sumanymą. Jie tiesiog gelbėjo savo vaiką, patikėdami jį į Dievo rankas (4 eil.). Dabar jau viskas priklausė tik nuo Jo. Ir Viešpats nenuvylė. Tą dieną faraono duktė atėjo maudytis, kaip tik į tą vietą! Pamatė kūdikį, liepė palydovei ištraukti iš vandens, o paskui dar ir apsiėmė jį auginti kaip savo vaiką! Ironiška, tačiau vaikelis atsidūrė pačioje saugiausioje vietoje – paties faraono panosėje. Ir ne šiaip vaikelis, bet pats Mozė, tas, kuris Egipto valdovams sukels daugiausiai nemalonumų (atkreipkite dėmesį, jog ir vardą jam išrinko patys egiptiečiai)!

Trečia, kūdikiui surasta žindyvė. Po viso to, kas įvyko, turbūt ne taip ir sunku nuspėti kas? Jo paties motina (8-9 eil.)! Dabar jau ne tik vaikas, bet ir jo šeima bus apsaugoti ir aprūpinti (turbūt girdėtas posakis, jog nėra nieko geriau už mylimą darbą, už kurį dar ir sumokama? Mozės motina patyrė šį palaiminimą. Būdama žindyvė, ji galėjo būti šalia savo pačios vaiko, o už tai jai dar buvo ir mokama!). Apsaugoti ir aprūpinti! Tai neabejotinai daug daugiau nei galima buvo tikėtis Mozės ir jo šeimos situacijoje (tuo pačiu ir pačių izraelitų – Mozė bus tas, per kurį Viešpats išvaduos Savo tautą iš vergijos). Tuo tarpu, kai kalba eina apie išlikimą, mintis apie

Dievas, kuris nepavargsta stebinti

Parašė Lkb.lt

Ketvirtadienis, 06 Vasaris 2014 15:23 - Atnaujinta Penktadienis, 14 Lapkritis 2014 18:10

---

ypatingą aprūpinimą, o ypač apie prabangą, lieka kažkur toli. Tačiau Tas, kuriam patikėjome savo gyvenimą, žino gerai, ko ir kada mums reikia (Mato 6,24-35). Jis savo jėga, veikiančia mumyse, gali padaryti nepalyginti daugiau, negu mes prašome ar išmanome (Efeziečiams 3,20).

Situacija, kurią stebime Išėjimo knygoje – ne iš linksmųjų. Vyksta hebrajų vyriškosios lyties kūdikių genocidas ir vargu, ar galima būtų tikėtis jį inicijavusio nuožmaus šalies valdovo pasigailėjimo. Nuosprendis paskelbtas ir uolūs faraono tarnai nedels jį įvykdyti. Tačiau tą akimirką, kuomet viskas tarsi pakibę ant plauko, Viešpats primena apie Save. Jis vienintelis yra Visagalis, viską laikantis tvirtai savo rankose ir, anaiptol, neketinantis užleisti Savo vietos faraonui. Netrukus viskas stos į savo vietas, t.y. kaip Dievas ir buvo numatęs: persekiotojai, ne persekiojamieji, atsidurs pralaimėjusiųjų padėtyje.

Gyvenime susiduriame su įvairiais išbandymais (ačiū Dievui, jog retas jų prilygsta tiems su kuriais, susidūrė izraelitų šeimos). Savo ruožtu, išbandymai reikalauja mūsų atsako. Galima būtų nuleisti rankas ir konstatuoti, kad niekas nebepadės, kad prieita liepto galo, kad nuo šiol viskas tik blogės... Tačiau, ar ne per anksti? Juk Viešpats vis dar už mus (Romiečiams 8,31) ir Jis gali (bei mėgsta) mus maloniai nustebinti, kaip kad Jis yra tai ne kartą įrodęs Savo tautos istorijoje. Kadaise, Dievo tautai eilinį kartą atsidūrus kritinėje situacijoje, Jo pranašas ištarė šį stingdantį priminimą:

Žinokite, tautos, ir baisėkitės! Klausykitės, visos tolimos šalys! Ginkluokitės, bet būsite nualintos! Ginkluokitės, bet būsite nusiaubtos! Brandinkite sumanyimą, bet jis nueis vėjais; spręskite, ką daryti, bet savo sprendimo neįvykdysite, nes „Su mumis yra Dievas“ (Izaijo 8,9-10). Viešpats su mumis (Mato 28,20) ir Jis pasirengęs priimti mums mestus iššūkius bei mums tekusius išbandymus, jei tik juos patikėsime Jam.

Romualdas Babarskas, EBI destytojas